

blev angrebet af Kolera, at modsætte mig at komme under Lægebehandling; men det tror jeg, heller ikke vil falde ret Mange ind. I hvert Tilfælde har jeg kun tænkt mig den Art af Sygdomme, man kalder udvortes Sygdomme, ikke smitsomme Sygdomme. Den ærede Justitsminister veed ligesaa godt som jeg, at jeg kun behøver at henvende mig til, lad os kun falde det en klog Rone, da vi nu ere komne ind paa det, med en bulden Finger, for at hun, naar det kan bevises, at hun har kureret mig, kan blive straffet. Men jeg mener, at det er Uret, at jeg ikke maa henvende mig til en saadan Rone. Der kunde maatte blive svaret mig, at det maa jeg godt, det er ikke mig, der bliver straffet, men hende, fordi hun kurerer mig; men det er det, jeg er imod. Det er det, jeg kalder Indgreb i den personlige Frihed. Det er altsaa ingenlunde min Mening, at man i alle mulige Tilfælde skulde have Lov til at modsætte sig en videnskabelig Sittethedsbehandling, naar man bliver farlig for Omgivelsene. Endnu vil jeg ligesom min ærede Nabo om den videnskabelige Side af Sagen sige, at det undrer mig, naar jeg hører, at de Herrer staa op og erklære, at Lægevidenskaben vil rykkes i sine Grundvolde, hvis et saadant ufskyldigt lille Lovforslag bliver ophøiet til Lov. De Herrer maa tilgive mig, at hvis Lægevidenskaben ikke staaar paa stærkere Fodder, dersom den i Virkeligheden, jeg havde nær sagt, i mindste Maade kan berøres af en saa ufskyldig lille Lov, saa kan den lige saa godt overgive sig til Jorglemmelse i Dag som i Morgen, saa kan man være vis paa, at den falder alligevel. Der maa i hvert Tilfælde være stærkere Støtte til at holde paa den end de Grunde, som f. Ex. det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (Hold) kom med. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen) har ganske vist nogen Ret i den Fremstilling, han gav; men han maa ikke lade det staa, som om det kun var min Mening, at vi havde for saa Læger, og at man derpaa skulde ind paa dette System; der kunde udvises mere Humanitet i Henseende til Betalingen, som min ærede Nabo (Clausager) omtalte, det vilde allerede hjælpe Noget. Det er i mine Dine en meget urimelig Betaling, man tager. Det er mig bekendt, at en Læge paa Landet — vi have jo Læger paa Landet, ikke saa saa Steder nu — for at rejse en Hjerdingvei, med fri Befordring tager 6 Rr., og det kalder jeg urimeligt. At der gives en Mængde Sygdomme, saar f. Ex., der kunne behandles af Mænd eller Kvinder, der i længere Tid have omgaaedes med den Slags Ting, og

have praktisk Ovelse, det er bitterligt, og jeg var derfor saa glad ved det ærede Medlems for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) Udtalelser, fordi hans Erfaring, hans Kjendskab til Forholdene paa Landet, hvor han har levet, saa længe fremfor de Herrer fra Kjøbenhavn, netop tilfulde godtgjør, at den Paastand, vi opstille, er rimelig, og de Herrer vilde ikke gjøre de Indvendinger, de gjøre, naar de være bejælede af den samme Alvor og Velvillie lige overfor den store Befolkning i Henseende til, at den kunde komme til en lettere og billigere Behandling af Sygdomme end hidtil. Saaledes ere i Virkeligheden de faktiske Forhold, saaledes se vi paa Sagen. Jeg betvivler forøvrigt ikke, at de kunne have Kvalifikationer i Kjøbenhavn, at de endog kunne have mange, og at de kunne være farligere i Kjøbenhavn end paa Landet netop, fordi Publikum ikke kan kontrollere dem saaledes som paa Landet. Man kan være sikker paa, at man ikke har ret mange Bedragere af den Slags, der faae Lov til at praktisere ude paa Landet, slet saa dumme ere Folk paa Landet ikke, at man lader sig behandle af enhver Charlatan, der træder op og siger, at han er Doktor. Det gaar langsomt, ad Erfaringens Vej; man faar at se, at den eller den er bleven helbredet, og saa faar man Dinene op derved. Da jeg første Gang for Alvor kom til at fæste Diet paa disse Ting, da var det i Anledning af, at en fattig Mand havde faaet en Skade i den ene Haand. Han søgte Lægen et helt Aar, denne erklærede Skaden for uhelbredelig, og at Haanden skulde sættes af. To andre Læger afgave samme Erklæring; men saa henvendte han sig til en Kvalifikationer og fik Haanden fuldstændig kureret. Naar man har en saadan Kjendsgjerning at henvise til, og den kan jeg bevise, er det da saa underligt, at man begynder for Alvor at beklage, at en saadan Mand skal straffes, fordi han har anvendt en saadan Kur. Dette er ikke grebet ud af Luften, det er sikkert og vist. Hvis den Mand, hvem den Syge tjente som Kogter, havde havt Sæde i denne Sal, vilde han ganske vist i de fleste Lovgivningsspørgsmaal have været meget konservativ; men i den Sag gik det ham som de Andre, han blev meget forbausset. Jeg erindrer, hvad han sagde til mig i Hveres Overværelse: Jeg holder Dr. Møller i Randers — for at nævne Navnet — som min Huslæge, og han erklærer til mig, at jeg skal stille mig af med min Kogter, fordi han er uhelbredelig, og 1/2 Aar efter kommer Manden og viser sin Haand, at nu er den helbredet af en Kvalifikationer. Denne Mand blev altsaa ligesom vi Andre forbausset over, at dette kunde ske, og i dette og lig-